

Membres del Patronat, membres del Consell de numeraris, membres numeraris, directors estats de la Fundació, senyores, senyors, amigues i amics.

En aquests moments de profunda emoció en els que davant de tots vostès accepto i assumeixo la responsabilitat que a partir d'ara em correspon com a director de la Fundació Bosch i Cardellach, només puc tenir paraules d'agraïment, i de compromís.

Paraules d'agraïment envers els patrons d'aquesta institució per la confiança que en mi han dipositat..., per la confiança que dispensen – i estic segur que continuaran dispensant- a la Fundació Bosch i Cardellach.

Sense el suport dels patrons, no seria possible una institució acadèmica com aquesta, que entre les seves finalitats té la de contribuir al progrés cultural i social de Sabadell, i de la seva comarca.

Paraules d'agraïment –amics i de complicitat-- al director sortint, en Josep Llobet, a qui ha correspost amb èxit la responsabilitat d'adaptar la institució a nous temps i a noves circumstàncies. Gràcies, amic Josep!

De tu recullo avui el testimoni de la direcció d'aquesta casa que al seu torn hauré de llegar en el futur a qui correspongui conduir-la després de mi. Només desitjo que quan arribi aquest moment, la Fundació continuï mostrant com a mínim el mateix muscle i la mateixa vitalitat que avui exhibeix. Sí així és serà la millor prova de que el treball de totes les persones que col·laborem en les tasques directives de la Fundació haurà estat profitós. En cas contrari, només jo en serè el responsable.

Paraules d'agraïment a les persones que des dels inicis de la institució fa més de 70 anys, han dedicat temps i esforços a fer-la créixer..., sempre amb la mirada posada en les arrels identitàries de la ciutat, i en la defensa dels nostres valors col·lectius.

Agraïment a les persones que han estat companyes i companys de Junta els darrers anys i que fonamentalment per mor dels Estatuts, deixen avui les seves tasques directives. A elles i a ells (Mercè

Renom, Xavier Mayor, Josep-Lluís Martín) els he d'agrair la seva predisposició a seguir col·laborant i treballant per la Fundació. Saben que els prenc la paraula! Gràcies, en qualsevol cas, per endavant!

Paraules d'agraïment al Consell de Numeraris, malgrat varen cometre la gosadia de proposar-me pel càrrec de nou director de la Fundació que el patronat va confirmar just fa una setmana...

Agraïment també als companys i a les companyes amb qui compartiré tasques directives per la seva predisposició, i també a les persones que han acceptat de bon grat assumir algun tipus de feina en aquesta etapa que ara encetem sense haver de formar part de la Junta Directiva.

No podria tancar aquesta part de les meves primeres paraules com a director de la Fundació sense mostrar el meu respecte i la meva consideració a les persones que treballen i que al llarg dels temps han treballat en aquesta institució. Elles són les que n'han garantit el seu dia a dia. Sense la seva dedicació, sense la seva implicació..., tampoc no hauria estat possible que la Fundació Bosch i Cardellach assolís la fita dels 70 anys, ni que ocupés el lloc rellevant que ocupa entre la societat sabadellenca.

(...)

Deia començar, que aquestes meves primeres paraules a més de ser d'agraïment havien de ser també de compromís. De compromís solemne -meu i de l'equip que m'acompanya- cap a la institució, la ciutat i la comarca.

Compromís envers aquesta casa per continuar aprofundint en el què són els seus trets identitaris i les seves raons fundacionals al servei de la recerca, de la difusió del coneixement..., al servei del debat, i de l'intercanvi d'idees..., en definitiva al servei de la reflexió i del pensament.

Compromís envers la ciutat de prestar des de la Fundació, el millor servei possible a la comunitat a partir de consolidar la institució com a punt d'encontre de la civilitat sabadellenca.

D'aquí la voluntat que ens anima també de col·laborar intensament amb totes i cadascuna de les entitats ciutadanes amb les quals puguem coincidir en cada moment, ja sigui en un projecte..., ja sigui en una proposta..., ja sigui en un debat ciutadà...

Entenem que d'aquesta manera contribuïrem, bé cadascú des del lloc o bé mitjançant iniciatives en conjunt, al desenvolupament i al progrés cultural i social de la ciutat; d'una ciutat que volem més participativa, més justa, més solidària, més equitativa...

(...)

Quan hom, des d'aquesta casa mira enrere, empetiteix davant la qualitat i el prestigi de les persones que han format i formen part de la institució. En especial davant la talla humana, la capacitat científica, i la rellevància de les persones a les que els ha correspost l'honor i la responsabilitat d'encapçalar-la fins ara. Convindran amb mi que noms com els dels directors estats, i avui malauradament desapareguts, de Vicenç Renom i Costa, Miquel Crusafont i Pairó, Miquel Forrellad i Solà, Pere Roca i Garriga, Josep Torrella i Pineda, Joan Alsina i Giralt, Ramon Vall i Rimblas impressionen a qualsevol només pel fet de citar-los.

Que ningú no ho dubti, la tasca meva i de l'equip que encapçalo, -tal com ha estat la tasca dels directors estats que avui m'acompanyen (gràcies Marc Batlle i Ricard Estrada per seu aquí), tindrà com a nord el mantenir-nos fidels al què ha estat la trajectòria de la institució des de la seva fundació... Això sí, d'acord amb els temps i amb les circumstàncies per les quals estem travessant.

I precisament és en les actuals circumstàncies que sovint trobem a faltar espais de trobada..., de diàleg... Espais per compartir..., per pensar..., per reflexionar conjuntament... Espais des d'on actuar...

(...)

Formem tots plegats part d'una societat i d'una ciutat en plena i profunda transformació. Una societat i una ciutat que evolucionen, i a fe que ho fan acceleradament! Però que això sigui així, no és -com deia aquell-, ni bo..., ni tampoc dolent. És en tot cas un signe dels

temps, i un símptoma de que res ja no és com abans..., de que res no serà com fins ara havia estat.

Però no ens podem deixar portar per la inèrcia del corrent que, com el corrent del riu, corre el risc d'anar-se diluint a mesura que s'acosta al mar. Hem de prendre'ns temps per pensar, per reflexionar, per proposar, per actuar..., amb la mirada posada en aquest present exigent, però sobretot en aquest futur obert que tenim davant nostre i que tant reclama de la nostra atenció.

I aquest és, des del meu –des del nostre punt de vista--, un dels reptes més transcendents en aquesta nova etapa de la Fundació que ara mateix encetem. Reptes als quals espero sabrem –vostès i nosaltres- donar resposta.

(...)

El 1942, (dilluns va fer justament 71 anys), un grup de trenta persones sota el padrinatge de l'alcalde Marcet i Coll apostaren --en temps que certament no era fàcil fer-ho— per mantenir viu “el caliu – l'esperit-- de la cultura autòctona sabadellenca” segons es detalla en l'acta fundacional de la institució. Un esperit que al llarg d'aquests 70 anys de Fundació –com apuntava abans— s'ha anat adaptant a les circumstàncies polítiques, econòmiques i socials de cada moment. Aquest esperit fundacional és alhora el que ens permet presentar avui un balanç positiu en quant al compromís de la Fundació Bosch i Cardellach amb la ciutat, amb la comarca.

La Fundació no ha estat mai aliena als problemes ni als reptes que com a ciutat, com a comarca, se'ns han presentat. No hi ha estat, ni tampoc hi estarà en el futur... En poden estar ben segurs!

(...)

A l'encetar aquesta nova etapa de la Fundació, ens identifiquem plenament amb les línies estratègiques que es plasmaven en el Pla director que va ser presentat a finals de l'any 2005, coincidint amb l'inici del mandat del director fins avui estat, Josep Llobet.

A través d'aquell Pla Director quedava palès el compromís de la Fundació per reforçar la seva activitat acadèmica (de cerca, de

reflexió i de difusió del coneixement), a partir de potenciar les seccions i les comissions de treball, que al cap i a la fi són l'ànima i el motor d'aquesta casa...

Es tractava llavors i es tracta ara de posar en valor el patrimoni més preuat amb el que la Fundació compta: el coneixement i l'expertesa que atresoren, que atresorem els seus membres; coneixement i expertesa que al seu torn hem de posar al servei de la col·lectivitat per contribuir a construir una ciutat culturalment més rica... Una ciutat socialment més amable, més justa, més participativa, més equitativa...

(...)

En aquest compromís –en aquests compromisos que per sobre acabo de repassar- ens reafirmem. En l'assoliment d'aquests compromisos ens trobareu a les persones sobre les quals a partir d'ara ens recau la responsabilitat, l'oportunitat -i també l'honor- de contribuir des d'aquesta Fundació i amb il·lusió, al progrés de la ciutat, de la comarca, del país...

Estic plenament convençut que en aquest camí tampoc no ens hi trobarem gens sols...

(...)

I no voldria acabar aquestes meves paraules sense fer referència a l'any Espriu que està tocant a la seva fi. I fer-la des d'una òptica netament sabadellenca, manlevant el poema que Joan Oliver dedicà a Espriu, i que alhora és tant il·lustratiu del caràcter irònic, provocador i reflexiu que en Oliver i en la 'Colla de Sabadell' convergien; caràcter que voldríem veure com aflora més sovint entre nosaltres...

I si Joan Oliver va senyar-se en salut i demanava –si calia! Va escriure-- dispensa a Espriu pel seu agosarament a l'escriure el poema amb el que clouré aquestes meves paraules, ara sóc jo qui els demana comprensió a vostès, atès que d'entre les meves possibles habilitats, la de rapsoda no és precisament de les que més m'abellen.

Assaig de plagi a la Taverna

*Oh, que avingut estic amb la meva
petita, esclava, poc sortosa terra
i com em recaria d'allunyar-me'n, sud avall,
on sembla que la gent és bruta
i pobra, accidiosa, inculta,
resignada, insolvent!*

*Aleshores, a la taverna nova, els companys dirien
fotent-se'n: "Com qui s'agrada de la lletja,
així el lluç que pica un ham sense esquer",
mentre jo, encara prop, pensaria
en les velles fretures i confiances
d'aquest meu tossut poble.*

*I, ja tot sospesat, recularia
per a restar aquí fins a la mort.
Car, fet i fet, tampoc no sóc tan ase
i estimo a més amb un irrevocable amor
aquesta meva -i nostra-
bastant neta, envejada, bonica pàtria.*

(A vegades, el temps no sembla que passi!).

(...)

Moltes gràcies per ser aquí i acompanyar-nos i moltes gràcies per la seva atenció!

